

Joop van Riessen

Baby vermist

Een Anne Kramer-thriller

I

Het was begin september 2017, dinsdagochtend elf uur. In de centrale meldkamer aan het hoofdbureau van politie kwamen op een doordeweekse dag als deze een paar duizend telefoontjes binnen. Het was bijna rustig te noemen, maar één telefoontje kon alles veranderen, de dag op haar kop zetten en de politie daarna nog maanden, zelfs jaren bezighouden.

Hoofdagente Petra de Bruin en agent Mohammed Boukhari fietsten met een slakkengangetje door de Haarlemmerstraat. De rustige winkelstraat van weleer was veranderd in een drukke route voor wandelaars, fietsers en scooters. Bestelauto's blokkeerden de rijweg om te laden en te lossen. Het was niet ongebruikelijk dat het fietsverkeer in een kakofonie aan geluiden massaal over de stoep zijn weg zocht.

Honderden vooral jonge toeristen sjokten door de straat op zoek naar de in hun eigen land zo geprezen coffeeshops.

'Mo, ruik je het?' riep Petra naar haar jongere collega.

De shops zaten al vanaf het openingsuur tot de nok toe gevuld met gebruikers. Hier en daar stonden groepjes jongelui zelfs op de stoep een joint te roken.

Wat opviel was hun kleding; velen droegen donkere jacks met capuchon. Sloom, starend in het niets, genoten ze van hun joint. Geweld, conflicten of andere vormen van overlast waren er nauwelijks, maar de walm van het massale gebruik irriteerde de andere winkeleigenaren. Zij werden er chagrijnig van. Jarenlang was dit een van de mooiste winkelstraten van Nederland geweest, maar nu was het de drukste wietstraat van het land. Het ver zadigingspunt kwam in zicht; winkelpubliek begon de straat te mijden en reguliere zaken gingen over de kop.

Petra wond zich erover op, de achteruitgang van de straat ging haar aan het hart. Ze had er al meerdere rapporten over geschreven, haar chefs zelfs aangesproken. Het hielp niets, de

metamorfose bleek zelfs onderdeel van het gewenste beleid. De concentratie van coffeeshops in de binnenstad moest verspreid worden, ook al ging dat ten koste van het imago van de Haarlemmerstraat. ‘Probleemverschuiven’ was al sinds jaar en dag gemeentepolitiek in Amsterdam.

Petra hield in en stapte van haar snelle witte politiefiets. In elk geval kon regelmatige controle van de shops nog bijdragen aan de leefbaarheid van de stad. Ze hoorde Mohammeds remmen piepen terwijl hij ook inhield.

Op dat moment kraakte haar portofoon: ‘Vrouw in ernstige paniek hoek Violettenstraat en Westerstraat, omgeving Noordermarkt.’

Ze draaiden hun politiefietsen in één beweging een halve slag rond. Een scootrijder brulde ‘Teringwijf!’ terwijl hij Petra nog net wist te ontwijken. Ze trok zich er niets van aan en trapte zo hard ze kon.

Al bij de kruising Korte Prinsengracht liet Mohammed haar ver achter zich. Met gekromde rug snelde hij over beide bruggen bij de Prinsengracht en racete de Noordermarkt op. Het oploopje zag hij direct.

Hij sprong van zijn fiets en baande zich een weg door de menigte.

Petra stapte hijgend af en deed haar fiets op slot. Het zou niet voor het eerst zijn dat er onder ieders ogen een dienstfiets gestolen werd in Amsterdam.

Toeschouwers gingen met tegenzin opzij terwijl Mohammed hen uiteen duwde. Ze stonden om een vrouw heen die op haar hurken op straat zat. In een wanhopig gebaar hief ze beide armen ten hemel en krijste.

Hun taakverdeling was steevast dezelfde. Mohammed hield de omstanders op enige afstand en vroeg of iemand wist wat er met de vrouw aan de hand was. Petra zakte op haar knieën en legde voorzichtig een hand op de schouder van de blonde vrouw. Ze was jong, een jaar of dertig hooguit. Netjes gekleed

in een opvallende rode jurk met daarop een kort zwart leren jack en zwarte laarsjes.

‘Hallo? Mevrouw? Hello?’

Ze kon een buitenlandse zijn, door drugsgebruik in de war, maar Petra vermoedde dat er iets anders moest zijn. Toch rook ze voor de zekerheid de adem van de vrouw.

‘Ze roept de hele tijd al dat haar baby weg is.’

Mohammed bevroor en keek de wat vadsige man aan die op de vrouw wees.

‘Ze rent al een tijdje hier rond. En ze schreeuwt steeds dat haar kind weg is. In een kinderwagen. En toen heeft deze meneer jullie gebeld.’

Hij wees op een oudere man naast hem, die meteen een stap naar voren deed.

‘Ik probeerde met haar te praten, maar ik kreeg er geen zin-nig woord uit. Er zijn ook mensen gaan kijken, zag ik. Maar die kwamen allemaal met lege handen terug.’

‘Zou het echt waar zijn?’ vroeg de dikke man. ‘Of zou ze een beetje gek zijn?’

Mohammed schudde zijn hoofd en wees naar hem. ‘Blijf hier staan,’ zei hij, en liep toen naar Petra.

Die besloot geen enkel risico te nemen en sloeg onmiddellijk alarm.

2

Sirenes loeiden door de Jordaan. Meer surveillance-eenheden spoedden zich nu naar de plek des onheils.

De vrouw keek opnieuw met een verwilderde blik om zich heen.

‘Mijn baby! Mijn baby is weg!’ schreeuwde ze met een hese stem.

Petra deinsde achteruit om haar ongecontroleerde arm-bewegingen te ontwijken.

Mo schoot te hulp en hielp de vrouw overeind. Hij legde soepel een krachtige arm om haar schouder, maar ondanks zijn sussende woorden wong ze zich los. Op dat moment reed het eerste politiebuisje voor. Petra gebaarde naar Mohammed.

‘Ze moet in het busje. Maar doe het met tact.’

Het laatste wat ze nu konden gebruiken, was een worsteling met een radeloze moeder. Omstanders hielden hun telefoons op hen gericht en filmde. Ze probeerde de vrouw af te schermen terwijl Mohammed opnieuw zijn arm om haar heen sloeg en haar naar de bus bracht. Nadat ze beiden waren ingestapt, trok Mo de schuifdeur achter zich dicht.

‘Kalm aan, mevrouw. Ik ben van de politie. Wat is er gebeurd? Is uw kind weg?’

Ze wees in de richting van de geldautomaat in de Westerstraat.

‘Daar.’

De deur ging open en ook Petra kwam naar binnen. Ze schoof naast de vrouw aan en legde een hand op haar knie.

‘Je baby? Wat is er precies gebeurd?’

‘Ik belde met Guus. Hij wilde dat ik toch ging pinnen. Ik zei nog... Ik ben toch naar de automaat gegaan. Maar Bartje...’

Ze wees opnieuw. Een leeg winkelpand dat de hoek

vormde van de Westerstraat met een nauw straatje, stond er troosteloos bij. Direct begon ze weer vreselijk te huilen en deed een poging om op te staan.

‘Bartje heet uw baby?’ probeerde Petra. ‘Huilen helpt nu niet. We moeten echt antwoord.’ Petra greep de arm van de vrouw, schudde haar een beetje heen en weer. ‘Je moet naar me luisteren.’

Ze werd weer wat kalmer.

‘Hoe heet je?’

Het hielp. ‘Annechien Mulder.’

‘Bartje is je baby?’

Ze knikte.

‘Ook Mulder?’

‘De Boer.’

‘Hoe oud is Bartje?’

‘Bijna twee maanden.’

‘Heb je een foto?’

De vrouw grabbelde een smartphone uit haar tas. Een klein kopje met een wit mutsje, vertederend in slaap.

‘Ik heb hem net nog gemaakt. Voordat ik wegging, omdat hij zo lief sliep. Meestal huilt hij als hij net in de wagen ligt.’

‘Dus dit mutsje had hij op?’

Ze knikte.

‘En de kinderwagen? Heb je daar ook een foto van?’

Gespannen begon de vrouw door de foto’s te scrollen.

‘Waar woon je?’ vroeg Petra ondertussen.

‘Brouwersgracht 665.’

‘Da’s niet ver weg.’

‘Ik loop dit elke dag. Al heel lang.’ Ze wees de Westerstraat in. ‘Ik ben onderwijzeres op de school daar.’

‘Kijk.’ Ze liet een andere foto zien, waar ook een flink stuk van de bugaboo op stond. Een grijze met een glimmend metalen onderstel.

‘Wat een schat van een jongetje,’ zei Petra. ‘Stuur me deze twee foto’s op mijn telefoonnummer.’

Ze duwde Annechien een visitekaartje met haar mobiele nummer in de hand en keek toen naar buiten. Er waren inmiddels nog meer mensen blijven staan. Ze draaide zich om naar Mohammed.

‘Wat doen we? Blijven we hier?’

‘We wachten.’

Haar telefoon piepte. De foto’s kwamen binnen. Ze wierp er nogmaals een blik op. Eén ding was haar inmiddels wel duidelijk: naast haar zat geen verwarde vrouw. Ze gaf zinnige antwoorden. Er was hier iets goed mis.

‘Heb je een man?’

Annechien knikte. ‘Guus.’

Inmiddels had Petra haar opschrijfboekje tevoorschijn gehaald. Het leek ouderwets, maar in moeilijke gevallen was het een uitkomst.

‘En zijn achternaam?’

De vrouw zuchtte en rilde. Langzaam begon de schrik haar weer te bevangen. ‘De Boer.’

‘Getrouwd?’

‘Ja. Hij belde mij net toen ik... Bij de geldautomaat. Ik zei tegen hem dat ik het later zou doen, maar hij... Ik was echt maar heel even afgeleid. Ik moest toch op dat scherm kijken, verdomme?’ Ze wrong haar handen.

‘Rustig maar. Waarover belde hij je dan?’

‘Hoe het was met Bartje. En toen begon hij over dat geld.’

De vrouw begon te snikken. Petra wreef over haar rug om haar weer rustig te krijgen.

‘Je hebt ook niemand gezien?’

Annechien schudde van nee. ‘Niemand.’

Ze werd weer onrustiger, kwam omhoog. Petra pakte haar vast en duwde haar zacht terug in de stoel.

‘Het komt goed,’ zei ze toen, en ze tikte de chauffeur op de schouder ten teken dat hij moest gaan rijden. ‘We gaan naar je huis.’

Alles ging in sneltreinvaart. Er werd door het hoofdbureau onmiddellijk een operationele commandant aangewezen en een zoekteam samengesteld. Voorzien van alle beschikbare informatie stroopten de opgetrommelde eenheden urenlang de Jordaan en grachtengordel af op zoek naar een bugaboo met baby.

Via alle sociale media werden oproepen gedaan. Toen Bartje nergens werd gevonden, gaf de commandant het groene licht voor een Amber Alert.

Recherche-eenheden en experts van Kinder- en Zedenpolitie kwamen ter plaatse. Politielinten grendelden een groot gebied af rondom de geldautomaat in de Westerstraat. John Pel kwam met zijn forensische team ter plaatse om alle sporen binnen dit gebied vast te leggen.

Het was een drukte van belang, rondom de linten dromden honderden nieuwsgierige voorbijgangers samen. Journalisten en cameramensen stelden zich op in afwachting van een officiële mededeling. Anderen stroopten de omgeving af op zoek naar bereidwillige buurtbewoners die wat te vertellen hadden. Her en der werden al microfoons onder neuzen gestoken en vragen gesteld.

‘Een baby weg?’ vroeg een oudere dame met krulspelden in het haar. ‘Verschrikkelijk toch, hè? Heus, meneer, het is onze Jordaan niet meer.’

Hoofdschuddend liep ze weg, een van de kleine zijstraatjes in.